

ISSN 1801-0059 • 11. ROČNÍK • ČÍSLO 3 2014

Z RÁJE DO RÁJE

MODLITEBNÍ TÝDEN

ZTRACENÉ EVANGELIUM

Martin Luther kázal městu Wittenberg a světu ve své 62. tezi: „Pravým pokladem církve je nejvyšší evangelium slávy a milosti Boží.“ Reformátor začal své vysvětlení tohoto tvrzení slovy: „Toto evangelium je v mnohých kruzích církve dosti špatně známé; proto má být o něm mluveno trochu podrobněji. Kromě evangelia nezanechal Kristus na světě vůbec nic.“ Teze 63. říká: „Tento poklad je však právem všeobecně neznám; protože staví ty, co jsou na prvních místech, na místa poslední.“ K této tezi Luther napsal: „Evangelium totiž zmaří vše, co něčím je, co je silné, co je moudré a dělá je ničím, slabostí a bláznovstvím; neboť ono učí pokoře a kříži.“

Jsme Boží církvi ostatků. Náš vznik a naše pověření jsou prorocky dosvědčeny a jasně definovány. Ale my jsme ztratili sílu evangelia a dokonce zapomněli, v čem ono skutečně spočívá. Porozumění a zkušenost spravedlnosti (bílé roucho) skrze víru (zlato) nám úplně zmizely. Neznáme „ani Písma (oči)... ani Boží moc“ (mast) (Marek 12,24) Ačkoli nepřestáváme mluvit sobotu co sobotu o evangeliu.

Bylo mi 23 let, když jsem poprvé uslyšel o věčném evangeliu, sedm let po

svém křtu, z úst jednoho adventistického kazatele. Krátce předtím jsem směl svobodu křesťana na sobě samém zažít ve vytoužené, občas skoro v zoufale vytoužené plnosti. Bůh mě vedl ke svědectvím Ježíše Krista k jeho církvi! Ona otevřela moje oči a ukázala můj skutečný stav a pravé evangelium, které obnovuje srdce. Bylo mi darováno poznání mé úplné ztracenosti a hříšnosti! Protože jsem věděl, že Ježíš mě miluje a tak rád zachraňuje, dokázal jsem – (dle Žalmu 130,1) do hloubky tuto opravdovou, plně zachraňující víru se slzami v očích zažít a uvést do života. Zákon života je tak drahocenný, zásady opravdového následování tak osvobozující! Jak je přece všichni tak naléhavě potřebujeme!

Zkušenost a znalost evangelia se nám jako lidu ztratily: V tomto poznatku spočívá jediná naděje pro naši spásu. Neboť „Boží lid opakuje dnes dějiny svého (izraelského) stavu, který jej již v minulosti zasáhl. Ale Bůh nezapomíná na svůj lid! Stejně jako v roce 1888 jsme se i dnes opět dostali na rozcestí. Prorocká hřmění ze Zjevení Jana se opakují. Poselství pro Laodiceu zaznívá naposledy. V něm se také skrývá moc zlomit největší otroctví hříchu. ■

ALBERTO ROSENTHAL

IMPRESUM

Z RÁJE DO RÁJE

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje misijní účel. Časopis vychází nepravidelně. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zaslali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat na adrese redakce. Žijeme v čase, kdy se dějiny tohoto světa uzavírají, jdeme přímou cestu za Bohem, našim Vykupitelem. Časopis můžete nabídnout svým sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti evangelia neslyšeli.

Redakce:

Marcela Juřicová
Alena Hotová
Marcela Poslušná
Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Marcela Juřicová – Ráj
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.
Tel: 0049 8031 9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz
IČ: 02291959
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
IBAN:
CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

OBSAH

2	Ztracené evangelium
Alberto Rosenthal	ÚVODNÍK
4	Modlitební týden
Daniel Laufersweiler	TÉMA
8	Fascinující stavba
František Poslušný	STUDIE
12	„... Nebyla nalezena lest...“
Ján Kováčik	JEŽÍŠ VÍTĚZÍ
18	Současný trend
Otakar Vožeh	SERIÁL O PRAVDĚ
22	Obtížná situace křesťanů v Sýrii
a na celém Blízkém východě
TOPIC	BLÍZKÝ VÝCHOD
24	Kalvinismus sedmého dne
Gordon Anderson	REFORMACE
31	POZVÁNÍ	
32	REKLAMA	

»Hledejte Hospodina,
pokudž může nalezen
býti; vzývejte ho,
pokudž blízko jest.«

Izaiáš, 55, 6

MODLITEBNÍ TÝDEN

Milníky na cestě života jsou dobré a často nezbytné. Dobrým příkladem jsou milníky na dálnici. Se svými omezeními a informacemi doprovázejí řidiče k cíli jeho cesty. Ty zviditelňují krajnici zejména v noci a ukazují nejkratší cestu k dalšímu SOS sloupu. Na nějaké cestě bez milníků se člověk cítí, obzvláště v noci, nepříjemně a jakoby ztracen.

Pro naši cestu životem existují také milníky. Nejbezpečnější jsou milníky Bible. Mohli bychom je označit také jako vrcholy. V tomto článku jsou zmiňovány staré milníky, vrcholy v životě víry adventistů sedmého dne, v průběhu jednoho roku, z nichž existují tři.

Prvním milníkem je den odpočinku na konci týdne – sobota. S druhým milníkem se setkáváme každé tři měsíce u Památky svaté Večeře Páně. Třetím milníkem je každoroční modlitební týden. Uzavírá biblický rok. Všechny tři milníky jsou významově úzce spjaty s naším Spasitelem, Ježíšem Kristem, Synem Božím. Sobota nás vede k Ježíši jako Zakladateli a Udržovateli stvoření Božího. Při Večeři Páně myslíme na Ježíše jako našeho Spasitele, který je také naším Příkladem. Během modlitebního týdne si máme být vědomi toho, že Pán Ježíš....?

Čeho bychom si měli být vědomi a co je skutečným původem a skutečným důvodem pro modlitební týden? Tímto otevřeným tématem se zabývá tento článek. Modlitební týden nebyl zaveden s určitým záměrem, ale vznikl z konkrétní situace. Proto je důležité, seznámit se blíže s jeho dějinami.

Přibližně 20 let před 22. říjnem 1844 se věřící připravovali na druhý příchod Ježíše Krista, který, jak věřili, se měl konat tento den. Tato příprava byla stále intenzivnější, až věřící poslední týden před tímto datem trávili čas čekání ve společném půstu, na modlitbách a ve chvalozpěvech.

Pro tyto čekající to byl poslední adventní týden, který prožívali v opravdovém pokání a pokoře před Bohem.

Pak došlo ke zklamání, které s nimi hluboce zatřásl. Jejich Pán, na kterého tak intenzivně čekali, nepřišel. Většina ztratila svou víru a oddělila se od čekajících. Věřící, kteří zůstali věrní, i nadále věřili ve splnění zaslíbeného návratu Ježíše Krista. Nevěděli, jak dlouho by mělo trvat oddálení druhého příchodu, ale byli si vědomi toho, že na tento den adventu by museli být pečlivě připraveni. Proto si ponechali adventní věřící tuto dobu intenzivního posvěcení v posledním týdnu před 22. říjnem, aby se věnovali rok co rok obzvlášť vroucím, upřímným modlitbám.

© shutterstock.com - Creativa

Proto oni opakují rok co rok tuto obzvlášť posvěcující činnost, zatímco pozornost věrných duší byla nyní obrácena na novou službu Pána Ježíše v nebeské svatyni. Poznali, že starozákonní Den soudu a Den smíření – JOM KIPUR – je předobrazem na službu Pána Ježíše ve druhém oddělení nebeské svatyně, ve svatyni svatých, a že začal od 22. října 1844.

Na Den smíření a Den soudu se měl starozákonní izraelský Boží lid připravit intenzivním posvěcením. Aby nikdo nezmeškal tuto vážnou adventní dobu, ve které šlo o život, byli Izraelité předem upozorňováni desetidenním troubením.

O tomto dni – JOM KIPUR – je v židovské encyklopedii napsáno následující: „Prvních deset dnů měsíce Tišri bylo počítáno mezi deset dnů v roce, ve kterých věřící zvláštním způsobem zkoumali sami sebe a pokořovali se před Bohem. Rozjímání v těchto dnech sloužilo k tomu, že

srdce se tak změnila, že se Izraelité mohli stát znovuzrozenými lidmi. Vyvrcholením tohoto období pokání byl Den smíření, ve kterém byl věřícím udělen největší Boží dar, Jeho odpouštějící milost. Stejně jako ve starozákonní době, je také i dnes tato zvláštní adventní doba spojena se službou ve svatyni a v rámci modlitebního týdne by měl být odpovídajícím způsobem zintenzivňován vztah k Přímluvci věřících. Tím se vztahuje v životě víry také třetí milník na spojení s Ježíšem Kristem.

Satanu vadí tyto tři milníky především proto, že vedou věřící k úzkému spojení s jeho kosmickým soupeřem, Ježíšem Kristem. Prostřednictvím římského biskupa, kterému dal trůn a moc, manipuluje s těmito milníky. Změnil časy a zákon. V knize Daniel a Zjevení je toto satanovo jednání popsáno a předpovězeno. (Dan. 7,25; Zjevení Jana 13,2-8)

První milník, klidnou dobu soboty jako dne odpočinku, změnil satan na dobu shonu a příprav na neděli. Tak je připomínka na Pána Ježíše, jako Stvořitele a Udržovatele, smazána a pokroky věřících v posvěcení v tomto posvátném čase jsou podkopány.

Druhý milník, svatá Večeře Páně, dokonalá oběť Pána Ježíše na Golgatě, která byla přinesena jen jednou, byla nahrazena „mší svatou“. V tomto obřadu je Ježíš, který dlí v nebeské svatyni, denně nesčetněkrát křižován a opakovaně umírá jako oběť a jeho údajně skutečné tělo je snědeno. V knize Daniel 11, 31 se tento blud nazývá jako „ohavnost zpusťování“.

Třetí milník, modlitební týden, který je v měsíci říjnu vážnou adventní dobou, a představuje dny zvláštního pokání a lítosti, modliteb a postu před Veleknězem Pánem Ježíšem, byl změněn na adventní dobu v provinci, na oslavu slunovratu, který vrcholí silvestrovskou oslavou.

Místo aby byl Pán Ježíš následován do svatyně svatých v duchu pokání v biblické adventní době a očekáván jako přicházející Soudce, je vždy znovu uctíván pouze jako dítě, jehož narození se nyní datuje před více než dvěma tisíci lety. Místo aby lidé projevovali lítost a pokání a obrátili se k Pánu Ježíši, dopouštějí se toho, že se v této době oddávají konzumnímu způsobu života, sentimentálním oslavám, a stejně tak i obžerství a opilství s tancem, velkým hlukem a ohňostrojem.

Na celém světě existuje vedle pravých i mnoho nepravých, falešných svátků jako milníky v průběhu roku. Nejhorší přitom je, že do těchto falešných svátků je zahrnut Pán Ježíš, a tím je pravda a lež smíchána dohromady.

Modlitební týden, praktikovaný od roku 1844, je stálou přípravou po celou tuto dobu, kdy v nebeské svatyni probíhá Den smíření

a Den soudu, přípravou na konec doby milosti, přípravou na dobu, kdy Pán Ježíš ukončí své dílo Přímluvce. Je to také doba díkyvdání za uplynulý rok a modliteb za rok nadcházející, kdy očekáváme v blízké budoucnosti druhý příchod Pána Ježíše. ■

DANIEL LAUFERSWEILER

VZPOMÍNKA

Dovolte mi pronést tichou vzpomínku na mého manžela, který mi v tomto životě hodně schází, slovy sestry E. G. White:

„Největší nouzi světa jest nouze o takové muže, kteří se neskloní, ani nezaprodají; o muže, kteří jsou ve svém nejlubším nitru věrní a poctiví; o muže, kteří se nebojí nazvat hřích jeho pravým jménem, jejichž svědomí jest věrně povinnosti jako střelka magnetickému pólu, kteří by stáli za pravdou, i kdyby nebesa padla. Avšak takový charakter není dílem náhody, nelze ho přičíst zvláštnímu nadání nebo darům Prozířetelnosti. Ušlechtilý charakter jest výsledkem sebekázně, podřízení nižší přirozenosti vyšší – podrobením vlastního já službě lásky k Bohu i k člověku. „Dílo Boží nemá nést znak nebo pečeť. Čas od času Pán povolává různé pomocníky, skrze něž může být Jeho záměr nejlépe proveden.

Šťastní jsou ti, kteří jsou ochotni se podřídit a říci s Janem Křtitelem: „Onť musí růsti, já pak menšiti se“ (J 3,30)

Redakce

FASCINUJÍCÍ STAVBA

O kouzující a sotva představitelná musela být stavba Jeruzalémského chrámu. Ve všech směrech to muselo být dílo vymykající se po všech stránkách tehdejšímu zvyklostem. Představte si, že dělníků, kteří se podíleli nějakým způsobem na uskutečnění takového veledíla, bylo více jak 150 tisíc. Jenom vedoucích a mistrů, jednotlivých úseků bylo tři tisíce tři sta, ti se zabývali organizací a technickými problémy stavby, sami manuálně nepracovali. Muselo to být dílo neobyčejné krásy, co do velikosti, jakosti a propracovanosti, organizace a nevím čeho všeho ještě. Však také bývá některými odborníky považováno za jeden z divů starověké urbanistiky.

Nebylo to jenom dílo pro lidské obývání, což urbanistika předpokládá. Mělo to být sídlo pro izraelského Boha, sídlo neobyčejné, protože i Bůh Izraele byl Bohem neobyčejným. Všechno muselo být zvláštní. Začneme-li už samotnou přípravou materiálu a dopravou na místo stavby, poznáváme dosud nebývalé postupy a technologie. Jen samotné speciální dříví, kterého bylo převážně používáno, byl nebývalý technický problém. Obrovské kmeny cedrového a cypřišového dřeva, vyznačující se tvrdostí a trvanlivostí byly dopravovány po moři z dnešního Libanonu. Potom musely být dopraveny z přímořské nížiny do hornaté části Jeruzaléma a tam byly teprve zpracovávány a používány.

Nejinak tomu bylo i s kamenem, jenž byl používán ke stavbě. Byly vylamovány kvádry kamene, který byl potom uložen na přesně stanovené místo, kde měl být. A co víc, bez jakéhokoli hluku či rány

© shutterstock.com - Boris Diakovskiy

kladivem nebo jiného nářadí. Také pokřikování dělníků jeden na druhého nepřicházelo v úvahu. Vše se muselo odehrávat v naprosté tichosti, jaká jen byla možná. Sotva si to dovedeme dnes představit v době nebývalého ruchu a shonu a otravujících decibelů. Taková byla historická skutečnost, nic z toho se už dnes nedá použít, říkají někteří. A přece. Je i dnes možné některé elementy (prvky) z tohoto obrazu použít. Dokonce bych řekl, že je to nutné a bezpodmínečné, chceme-li abychom dosáhli očekávaného výsledku.

APLIKACE – POUŽITÍ

Tu hledejme v Písmu. Najdeme ji v 1. Petr. 2,5. „**I vy, jako kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí vzácných Bohu skrze Jezukrista.**“ Tak jako byl jeruzalémský chrám stavěn z kvádrů vylomených z lomů a postupně opracován až mohl být použit na přesně projektovaném místě. Tak, podobně, je tomu dnes se všemi kdo se cítí být křesťany. Budova chrámu je budována dnes přece jenom poněkud jinak, než jak tomu bylo tehdy. Kámen nemohl být do budovy zasazen dříve, než dosáhl požadované míry a tvaru. Dnes, jsou ale kameny, které tvoří budovu chrámu – církev, používány podle přece jenom jiných kritérií. Správcové a dohlížitelé majitele církve – Ježíše Krista, dovolují, aby byly vsazeny kameny do zdi církve, které ještě nejsou dostatečně opracovány a uzpůsobeny. To potom způsobuje, že se „viklají“ ve zdi a nezpevňují zeď, ale činí ji nepevnou a nestabilní pod každým závanem jakéhokoli větru učení. Způsobuje to, že „estetika“ takové stavby působí podivně a struktura celé budovy – těla církve, je narušena a to má potom vliv na vnitřní kompaktnost budovy těla církve. Kompaktnosti a celistvosti stavby lze dosáhnout různými technickými prostředky. Celistvosti a pevnosti těla chrámu církve ale není možné jen tak snadno technicky dosáhnout. Není to neživý materiál, který by se dal přizpůsobovat kladivem a sekáčem. Tady běží o lidský materiál, který je mnohem citlivější a daleko méně poddajnější, než kámen. Přesto musí být upraven. Jakým způsobem a kdo tuto práci udělá? Jak začíná vyplývat z našeho uvažování, jeden každý jsme takovým kamenem a procházíme menší nebo větší úpravou, abychom byli použitelní pro stavbu duchovního chrámu, protože žádný nekvalitní materiál nemůže být použit. Jsme-li v Boží dílně a zdá se nám někdy, že zkouška je příliš těžká, vezme, že Mistr nás potřebuje do stavby a něco mu na nás ještě vadí, aby nás mohl použít, proto se nás pomocí různých zkoušek snaží upravit a zušlechtit a zabudovat poté do stavby jako pevnou součást konstrukce, nepodléhající různým náladám a vanutím větrů učení. Chceme-li dosáhnout dokonalosti a použitelnosti charakteru, což je podmínka použitelnosti, nemůžeme čekat na příznivější dobu.

Ta už potom nemusí přijít vůbec, ale co může přijít, bude vyhození a nepotřebnost pro neochotu nechat na sobě pracovat ruce Mistra.

Dnes je stále ještě čas, kdy můžeme odstraňovat svoje nedostatky. Ten čas trvá, pokud jsme živi, po smrti je konec a nepomohou potom jakékoli přímlyvy a orodování kohokoli. Na to bychom měli pamatovat! Hodnotu každé křesťanské církve, lze odvozovat podle toho, jakou cenu mají jednotlivé „kameny“, nebo „materiál“ z něhož je stavba církve – chrám Páně – zbudován. Proto materiál prvního „křesťanského chrámu“ byl kvalitní a zušlechtěný, i když se ve své vlastní podstatě a původu nijak výrazně nelišil od nás, kteří tvoříme chrám církve dnes. I oni měli své slabiny a nedostatky, nechali ale na sobě pracovat v podobě různých zkoušek a zkušeností života, které posléze přinesly užitek v podobě živých kamenů v duchovní stavbě církve Páně. To je jeden možný způsob, jak z kusu hmoty masa a kostí, suchého materiálu, v němž není život, (**Ez. 37 kapitola**) vytvořit materiál živý, z něhož je možné budovat. Nářadí, které používá nebeský mistr k zušlechtění, nejsou nástroje řemeslnické, ale **Duch Páně, verš 5. Poslechneme jeho hlas???** Nebo budeme stále prosit o svatého Ducha, aby nám jej Pán udělil? A my jsme mohli jeho samého užívat, jak bychom chtěli? Zatímco je správné a biblické, aby on používal nás!

Tak tomu bylo v prvotní křesťanské církvi a tak tomu má být i dnes. Nebeský Pán církve a jeho Duch chce v nás budovat svůj chrám tak, jak on sám chce a ne tak, jak bychom my chtěli. Vždyť ani my sami pořádně nevíme, za co bychom se měli modlit, Řím. 8, 26, ale sám Duch Páně nás v této záležitosti vede tak, jak je to neoptimálnější a nejprospěšnější pro budování živého chrámu v nás. Proto bychom se měli modlit tak, jak On sám nás učil: „**Buď vůle Tvá...**“ Budou-li všechny náležitosti proporcionálně (poměrnostně a úměrnostně) v rámci celé církve dodržovány a respektovány, je zaručen předpoklad, že celá stavba církve bude podobně jako jeruzalémský chrám fascinujícím (okouzlujícím) dílem, které budou lidé žádostiví blíže poznat. **Je stavba církve takovým dílem???** ■

FRANTISEK POSLUCNY

„... NEBYLA NALEZENA LEST...“

Ostrov PATMOS – převážně pustý a skalnatý, ležící v Egejském moři, úplně izolovaný od ostatního světa, na který Římané vykazovali trestance do vyhnanství, odkud nebylo úniku. Na tento ostrov se dostal i apoštol Jan, za císaře Domiciana. Proč? Dostal se tam „pro svědectví Ježíše Krista“. Zj 1. 9 Mluvit o Ježíši, jako o přicházejícím králi, bylo zakázáno. Císař viděl v Ježíši svého soka, podobně, jako před ním král Herodes, když se dozvěděl od mudrců o narozeném králi Židů.

Nevím, jak dlouho plynul čas od Janovy deportace na tento ostrov. Kolik dnů, nebo měsíců uplynulo, když najednou se před jeho duchovním zrakem začíná promítat nebeské vidění, které mu prostřednictvím anděla poslal Pán Ježíš. Zj. 1. 1. Jan zaznamenal, že toto „vytržení ducha“ se uskutečnilo „v den Páně“ – tj. v SOBOTU, o které Ježíš už za svého pozemského života řekl, že „Syn člověka je PÁNEM I SOBOTY“.

Proto ať si nikdo nedá namluvit, že dnem Páně je neděle – den nepřemožitelného boha Slunce. Ne, neděle není dnem Páně, jak tvrdí katoličtí i mnozí protestantští teologové, nebo překladatelé Písma svatého!

Nevím ani to, jak dlouho trvalo ono „sobotní vidění“, ani to, zda všechna vidění z knihy Zjevení byla vtěsnána do této už zmíněné soboty. Na tom ovšem nezáleží.

Jedno se však domnívám, že to musel být pro Jana nezapomenutelný zážitek. Vidět oslaveného Ježíše, (Zj 1. 14-16) i když Jej spatřil na Hoře Proměnění - o této události se už apoštol Petr zmínil ve 2Pt 1. 16-18.

Od tohoto „úvodního“ vidění ze Zjevení mohl Jan sledovat celou sérii nebeských vidění.

14

Nyní se zastavíme až u vidění ze Zjevení 14, kdy mohl sledovat událost (1-5), která se uskuteční pro něj ve velice vzdálené době. Viděl zvláštní skupinu vykoupených svatých na nebeské hoře Sión, o které je taktéž zmínka v EW 19.: Hora Sión ležela nyní před námi a na hoře byl překrásný chrám... My jsme se chystali vstoupit do překrásného chrámu, Pán Ježíš pozvedl svůj líbezný hlas a řekl: Jen 144 tisíc vstoupí na toto místo". (Zkušenosti a vidění, kapitola: Mé první vidění)

V jednom z předcházejících vidění Jan uslyšel: „Pojď a viz“ – jinak řečeno: „Vstup a rozhlédni se“. Pozvání platí i pro nás. Vstupme tedy i my do Janova vidění, týkající se 144 tisíc, a sledujme, co Jana na tomto zástupu tak zaujalo.

Tito vykoupení jsou – a byli už zde na zemi rozdílní od všech ostatních spasených, kteří jsou taktéž obyvatelé nebeských dvorů. Pohledme tedy, co tato zvláštní skupina měla „navíc“, v čem jsou „jiní“, co Jan o nich zaznamenal:

1. Mají jméno Otce na svých čelích...
2. Zpívají zvláštní píseň, píseň svých životních zkušeností víry...
3. Oni se neposkrvnili s ženami – tj. učením padlých církví...
4. Následovali Beránka, kterému se plně odevzdali do vedení...
5. Jsou prvotinou vykoupení z lidu, Bohu a Beránkovi...
6. Byli a zůstali bezelstní – jsou bez poskrvny...

Z těchto zde uvedených mimořádných předností, kterými jsou „ověnčení“, jsem vybral tu poslední, zmíněnou v názvu článku:

14000

„V ÚSTECH JEJICH NENÍ NALEZENA LEST“

Jak kraličtí tuto charakterovou vlastnost přeložili? Jiní překladatelé užili jiná slova: faleš, lež, atd. Je pravdou, že v pozadí těchto výrazů může do určité míry slovo LEST rezonovat, zaznívat. Ale není to totéž.

V Bibli kralické je výraz LEST – LSTIVĚ – LSTIVOST použit asi 120krát. První z uvedených slov je v 1M 34. 13 a poslední ve Zjevení 14. 5.

Lest má několik odstínů: podvod, zrada, úskočnost, atd... Se lstivým jednáním se setkáme už v 1M 3.13, přestože slovo „lest“ se tam neobjevuje: „I řekla žena: had mně podvedl...“. Podvod se tedy rovná sto procentní lsti. Původcem lsti je satan. Lstivě jednal už mezi anděly a pak v ráji u stromu, při rozmluvě s Evou. O té doby ji implantoval do lidského jednání.

Lest, podvod, zákeřnost... jsou satanovy vlastnosti, které už za šest tisíc let napáchaly tolik neštěstí, zármutku a smrti, že by nás měly varovat, ale přesto jim podléháme. Proč se raději nepřeorientujeme na ty šlechetné, vyzařující z Kristova charakteru? Přiblížme si několik odstrašujících příkladů, o kterých Bible mluví.

1. Podívejme se na Jákobovy syny, kteří jistě dlouhý čas ve svých srdcích a myslích spřádali lstivý plán, jak odplatit Josefovi za jeho sukni, kterou mu otec pořídil a jeho sny, ve kterých byli pokořeni...Příležitost se naskytla, když je přišel navštívit. 1M 37. 18-28. A jak obelstili svého otce, který mu tu sukni zakoupil. v. 32. 33.
2. Připomeňme si Davida, kdysi tak šlechetného mladíka, který zachraňoval ovečky z tlamy dravé zvěře. A co udělal později, když jako král lstivě a nelítostně poslal Uriáše Hetejského, svého věrného vojína, na smrt. 2S 11. 13-17.
3. Davidův krásný urostlý syn Absolon získal lstivým jednáním a falešnými sliby na svoji stranu většinu národa a otcí vyhlásil válku, aby jej odstranil. 2S 15. kap.
4. Manželé z řad prvních křesťanů - Ananiáš a Zafira - „ujali lstivě z peněz, které získali za pole.“ Přesto, že tak učinili, tvrdili, že odevzdávají všechno, co dostali (Skutky 5. kap.).
5. Jistě si pamatujete, jakým způsobem se snažili medoperští hodnostáři připravit Daniela o život. Osnovali na něj lstivou léčku. Da 5, 6. kap.

6. Iniciátorem lstivé zrady Pána Ježíše Jidášem byl satan. Čteme: „A když večeřeli (a ďábel již byl vnukl v srdce Šimona Iškariotského, aby jej zradil)“ J 13. 2.
7. Malý roh z Da 7 vedl lstivou vyhlazovací válku proti svatým po dobu 1260 let. Kdo je schopen počet těchto svatých sečíst? Mezi ně patřili Hugenoti, Valdenští, Husité, Čeští bratři, atd.

Zamysleme se nyní nad dvěma vylhanými obviněními – jedno, které se už stalo, druhé, které se blíží - a porovnejme jejich spojitost.

„JAKO ZA ČASU ESTER, TAK BUDE....“

- a) Jakou podobnost bude mít doba před Ježíšovým příchodem s dobou Ester? V čem se budou dějiny opakovat? V mnohém. Už Pán Ježíš poukázal na skutečnost opakování se dějin před Jeho příchodem: „Jako bylo za dnů Noé, tak bude i příchod Syna člověka“. Mt 24. 37.

Nu, a co se dělo v době královny Ester a krále Asvera? Jeden z králových vysoce postavených ministrů vymyslel lstivý plán, který mu vnukl do srdce satan - jako Jidášovi, a to zlikvidovat Židy. Jaký měl k tomu důvod? On si ho našel v osobě Mardochea, Žida, který měl svolení od krále sedávat v bráně. Zmíněný Mardocheus jako věrný Žid se klaněl pouze svému Bohu Jahvemu, a proto odmítl klanět se před Amanem, jak to činili ostatní. Est. 3. Před Asverem neobžaloval Mardochea, ale celý národ, když se dozvěděl, že Mardocheus je Žid. Před krále předstoupil se slovy, naplněnými jedovatou lstí: „Jest lid jakýsi rozptýlený a roztroušený... jejichž práva (zákony) rozdílné jsou od všech národů, práv královských neostříhají. Protož králi není užitečné, nechat jich“. v. 8

Král všemu důvěřoval, věc neprošetřil, zákon o vyhubení Židů podepsal, dal přeložit do všech jazyků a rozšířit po celé své říši. v. 9-15. Byl ustanoven den, kdy Židé měli být vyhubeni a jejich majetek zabaven... Sám satan, ukrytý strůjce plánu, se tak pokoušel zbavit zemi těch, kdož si zachovali známost pravého Boha. PK 601 angl.

- b) Mardocheus je symbolem věrného ostatku, který se v závěrečné době neskloní před obrazem šelmy, i když se satan proti němu

rozzaří, jak to učinil Aman, aby zničil tvrdohlavou sektu světitelů Boží soboty. Zj. 12. 17.

„Satan vyvolá rozhořčení proti menšině, která odmítá přijmout zvyklosti a tradice. Významní a věhlasní mužové se spojí se zločinci a zpustlíky proti lidu Božímu. Bohatí a vzdělaní budou společně zahrnovat lid Boží pohrdáním. Spiknou se proti němu vládcové, ba i kazatelé... církve... Aby získali oblibu a přízeň, vyhoví zákonodárci požadavku, aby byla uzákoněna neděle...“ PK 397/606 angl.

Na konci času milosti a uzavírajících se dějin našeho světa bude zde žít takový lid, který se taktéž odmítne sklonit před šelmou a jejím obrazem, který se bude klanět pouze pravému Bohu, jenž stvořil nebe, zemi, moře a studnice vod. Zj. 14,7. Z pohledu většiny lidstva to bude velice problematická malá skupina, která se nebude chtít zařadit do tohoto velkého davu. Bude to podobné, jako na poli Dura, před obrazem, který dal postavit král Nabuchodonozor. Tito „zvláštní“ lidé budou ctít toho Boha, který na konci stvořitelského týdne odpočinul v sedmý den – v sobotu, kterou dal do věčného dědictví nejen prvním lidem, ale všemu lidstvu. 1M 2,2.

Lstivá nařízení a obvinění budou namířena proti těm, jež se neskloní uctívat papežskou neděli – pohanský den Slunce. Sankce proti nim, snad zpočátku mírné, se budou stále stupňovat v omezování jejich svobody (jako kdysi za Hitlera na Židech). Nebudou moci „ani kupovat, ani prodávat“, až nakonec se sankce vyhrotí v nařízení „není dobré je nechat žít“ – jak řekl Aman králi Asverovi.

Nyní jsou ekumenické církve vůči nám tolerantní a laskavé. Jsou přátelské a usilují o přízeň, ale do- kdy? Budou nás tolerovat jen do té doby, dokud se z jejich společenství neoddělíme. Pak jejich hlas se změní na „dračí“! Zj. 13, 11.

Opět budu citovat výrok z knihy Proroci a králové: „Nařízení, vydané proti ostatkům lidu Božího, bude velmi podobné nařízením, jež vydal král Asver proti Židům. V malém houfu věřících, kteří zachovávají sobotu, vidí dnes nepřátelé pravé církve Mardochea v bráně. Úcta lidu Božího k zákonu Božímu je stálou výtkou těm, kteří odvrhli bázeň Boží a pošlapávají sobotu Boží. Satan vyvolá rozhořčení proti menšině, která odmítá přijmout světské zvyky. ...Spiknou se proti němu vládcové, ba i kazatelé a členové církve“. PK 397/602-606 angl.

CO ŘÍCI ZÁVĚREM

na adresu lstivosti, respektive **bezelstnosti**, kterou se vyznačuje skupina 144 tisíc? Nejen z Písma lze vysledovat, jaké množství lsti rozesel satan do lidských srdcí, ale je to vidět téměř ve všem lidském jednání i dnes. Jelikož satan je „mistr svého umění“ v klamech, v lstivém jednání a v nejrůznějších podvodech, co dělat, abychom mu „nenaletěli?“ Abychom nezradili lstivě nikoho, jak Jidáš svého Mistra? Když Eva, ještě nevinná a bezhříšná, uvěřila jeho lstivým slovům a slibům?

Jak už bylo uvedeno, Jan takové lidi viděl, v jejichž ústech nebyla nalezena žádná lest, přestože nežili v bezhříšném ráji, ale žili ve světě plném hříchu a nepravosti. Oni si ve svém životě postavili latku charakteru velice vysoko – podobat se svému Mistru Ježíši! Nikdo z nás neví, zda se i my nedožijeme zkoušky, kterou projdou ti, jež byli Janovi ve vidění ukázáni. Co tedy?

Je potřebné, abychom se ve svém duchu a v životě řídili Božím slovem (Ž 119, 9) neboť ono je „světlem“ pro naše duchovní oči (v. 105). Bůh si bezelstnosti velice cení, je to vzácná charakterová vlastnost. „Blahoslavený člověk, jemuž Hospodin nepočítá nepravosti a v jehož duchu lsti není.“ Ž 32, 2. Kristova láska je schopna z našich srdcí vyhostit všechny zlé charakterové vlastnosti. On nás vede k tomu, abychom se od Něj naučili milovat i své nepřátele. I za ně se máme modlit, jak to činil On i Štěpán. A to je skutečně těžká lekce!

„Bůh k nám denně projevuje svoji lásku. My si však sotva všímáme Jeho lásky a čemu nás chce svou láskou naučit. Někteří, jako Aman, zapomínají na veškerou Boží přízeň, protože vidí Mardochea, kterého nenávidí. Jejich srdce jsou naplněna nepřátelstvím a nenávistí více, než láskou a duchem našeho drahého Vykupitele, který dal za své nepřátele svůj drahý život.“ 4T 233

„Ti, kteří milují Boha, nemohou mít v srdci nenávist. Je-li srdce naplněno nebeskou zásadou věčné lásky, pak tato láska se dotkne jiných ... Láska usměrňuje charakter, řídí pocity, ovládá vášně, pokořuje nepřátele, povznáší a zušlechťuje city.“ 4T 223-4

Když tedy v našich srdcích bude vkořeněna Kristova láska, nebude v nich ani lstivost, ani nepřátelství, ani žádná jiná zlá vlastnost! Svěřme proto naše srdce do péče našeho laskavého Spasitele, aby k nám z Jeho srdce do našich srdcí pronikla Jeho úžasná láska, kterou nás miluje i přesto, že nejsme jí hodni. ■

JÁN KOVÁČIK

SOUČASNÝ TREND

9. POKRAČOVÁNÍ

Současný trend, jehož jsme svědky především v protestantských církvích, se snaží udělat z křesťanství něco populárního a společensky vítaného, je tragickým omylem. Není to nic jiného než průlom postmodernistického náhledu na pravdu do řad Církve. Defacto se jedná o opouštění pravdy Kristova evangelia jeho moci. Církev může hledat způsoby, jak být relevantní a přátelská, ale u kříže nakonec vždycky narazí. Pravda založená na Ježíši Kristu je prostě pro svět nepřijatelná, nepohodlná, je urážkou a pohoršením. Jakékoli snahy církve “zabalit Pravdu evangelia do atraktivního papíru” vyznějí nakonec vždycky naprázdno. Nevěřící stejně neuvěří a věřící budou zklamáni a zmateni.

Již v dřívějších relacích tohoto seriálu jsem se odvolával na epištolu apoštola Judy, která je svojí jedinou kapitolou výlučně zaměřena na boj věřících proti falešnému učení, proti odpadlictví od pravdy. Samozřejmě, že celá řada dalších novozákonních epištol se věnuje stejnému předmětu, avšak jen částečně. Jedině Judův dopis je však věnován výhradně této problematice: *“Milovaní, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné napomenout vás, abyste zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu. Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista” (Juda 3-4).*

Falešné učení a odpadlictví od pravdy se dalo očekávat již v prvotní církvi. Již Pán Ježíš varoval před odpadlictvím ve svém známém podobenství o rozsévači a půdě (Mt 13 a Lk 8). v tomto podobenství hovoří Pán Ježíš o Slově, které je rozséváno do čtyř rozdílných typů

půdy, a tyto rozdílné typy půdy jsou obrazem rozdílných lidských srdcí podle toho, jak přijímají pravdu Božího slova. První tři typy lidského přijetí pravdy jsou neplodné. Z nich je však nejhorší ten případ, kdy někteří lidé „s radostí přijímají slovo, když je uslyší, protože v nich však nezakořeno, věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají“ (Lk. 8,13). Tyto případy jsou nejhorší proto, že jsou největším nebezpečím pro

© shutterstock.com - rehoboth foto

církve. Jsou to odpadlíci. Jsou to lidé, kteří uslyšeli pravdu, porozuměli jí a intelektuálně se k ní hlásí jen na nějaký čas. Protože však neprožili skutečné obrácení, Boží slovo v nich nezakořeno, jsou neplodní, k ničemu. Apoštol Juda o takových říká, že jsou „úskalím vašeho bratrského stolování“ (v.12). Je tomu tak proto, že jsou špatným příkladem pro ostatní věřící a velkým otazníkem pro nevěřící. Takoví lidé se ve svém prvním nadšení často hrnou do služby ve společenství věřících, ale protože nejsou zakotvení v pravdě Božího slova, jsou bezmocní a neplodní a brzy odpadnou. Za dobu svého působení však mohou napáchat plno škody v církvi.

Musím podotknout, že odpadlictví od pravdy neznamená nutně to, že takový člověk opustí společenství Církve. Naopak, mnozí odpadlíci ve společenství zůstávají,

a zatímco se navenek přiklánějí k pravdě, ve skutečnosti podkopávají její základy. Typickým dnešním příkladem jsou někteří známí američtí „televizní evangelisté“, kteří sice tvrdí, že zvěstují evangelium, ale svým nezřízeně konzumním způsobem života, morální slabostí, lživými „zázraky“ a nebiblickým učením škodí evangeliu, a celé spo-

lečnosti. V USA to došlo tak daleko, že americký senát začíná uvažovat o vyšetřování některých finančních a jiných praktik těchto lidí, jejichž poselstvím je “evangelium prosperity”: vydělávají na věřících takovým způsobem, že si mohou dovolit vlastnit i několik letadel, domů a řadu aut, nehledě na prostopášný, nevázaný životní styl, kterým se nijak netají. Jaká tragédie!

Takovým typickým případem odpadlíka v Bibli je muž jménem Šimon. Jeho poučný příběh najdeme v knize Skutků v 8. kapitole. Tento člověk uváděl v úžas celé Samaří svojí magií, všelijakými kouzelnickými triky, a navíc prohlašoval, že je v něm božská moc. Lidé si ho vážili a byli pod jeho vlivem. Když však přišlo s apoštolem Filipem do Samaří evangelium, nastává změna. Čteme: *„Ale když uvěřili Filipově zvěsti o Božím království a o Ježíši Kristu, dávali se pokřtít muži i ženy. Tu uvěřil i sám Šimon, dal se pokřtít, byl stále s Filipem a nevycházel z úžasu, když viděl, jak se tu dějí velká znamení a mocné činy“* (v.12-13).

Šimon byl přitahován skutečnými zázraky, které Bůh skrze Filipa činil, a viděl velmi rychle, že tu nejde jen o nějaké triky, jako ty, které praktikoval on. Pochopil, že je svědkem projevů Boží moci a pod vlivem prvního dojmu z Filipova působení uvěřil evangeliu a dokonce se dal pokřtít. Jenomže o kousek dál čteme v biblickém textu: *„Když Šimon viděl, že ten, na koho apoštolové vložil ruce, dostává Ducha Svatého, nabídl jim peníze a řekl: Dejte i mně tu moc, aby Ducha Svatého dostal každý, na koho vložím ruce“* (v.18-19). A v tomto okamžiku se projevuje pravý charakter Šimonovy „víry“. Ukazuje se, že ten člověk neví, o čem mluví, že ve skutečnosti neprožil obrácení, a že nepochopil podstatu evangelia. Apoštol Petr mu říká: *„Tvé peníze at' jsou zatraceny i s tebou. Myslil sis, že se Boží dar dá získat za peníze! Ta moc není pro tebe a nemůžeš mít na ní podíl, neboť tvé srdce není upřímné před Bohem“* (v.20-21). I když na Šimona padá v této chvíli strach a prosí apoštoly, aby se za něj modlili, vypadá to, že se stal natrvalo odpadlíkem. V biblickém textu o něm pak již nikde nečteme, ale jeden z prvních křesťanských mučedníků jménem Justin, který žil o jednu generaci později, popisuje Šimona jako zakladatele jedné z prvních pseudo-křesťanských sekt. To potvrzuje ve svých spisech i další z tzv. církevních otců Ireneus. Šimon je klasickým příkladem lidí, o kterých píše apoštol

Petr ve svém druhém listu takto: „Jestliže tedy ti, kdo poznáním Pána a Spasitele Ježíše Krista unikli poskvrnám světa, znovu se do nich zapletou a podlehnou jim, budou jejich konce horší než začátky. Bylo by pro ně lépe, kdyby vůbec nebyli poznali cestu spravedlnosti, než aby se po jejím poznání odvrátili od svatého přikázání, které jim bylo svěřeno“ (2.Petr.2,20-21).

Dnes vidíme odpadlictví v podstatně uhlazenější a navenek přitažlivější formě, než tomu bylo v prvotní Církvi. Mnozí se nám snaží namluvit, že staré způsoby zvěstování evangelia nefungují, že církve musí hledat jiné cesty, jak proniknout do společnosti, jak uplatnit svůj vliv, jak se zviditelnit. Opouští se zvěstování evangelia a nastupují nejrůznější křesťanské programy a metodologie. Stará víra se prohlašuje za starobylou, stát na pravdě znamená být arogantní a nebýt tolerantní, každý můžeme mít svoji pravdu, výklad Písma není tak jednoznačný... A za tím vším slyšíme starého hada, Božího nepřítele, jak říká Evě: „Jakže, Bůh vám zakázal . . . ? Nikoli, nepropadnete smrti . . . otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé...“ (1.M.3,1-5). Satan vždycky útočí především na pravdu Božího slova, na Boží věrohodnost. Naneštěstí je jedním z tragických následků našeho porušení hříchem to, že raději uvěříme satanově lži než Boží pravdě: „Světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé“ (Jan 3,19).

I když je odpadlictví od pravdy tak staré jak lidstvo samo, chtěl bych závěrem dnešní relace připomenout, že právě odpadlictví je jedním z hlavních znamení poslední doby, doby konce tohoto věku. Pán Ježíš varoval ve svém kázání na Olivetské hoře: „A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět. Povstanou lživí proroci a mnohé svedou...“ (Mt.24,10-11). Apoštol Pavel píše Timoteovi: „V posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři...“ (1.Tim.4,1-2).

Vypadá to, že poslední dny tohoto věku nejsou daleko. Chceme se mít na pozoru, aby se v církvi neprosazovaly změny, které jsou nepřátelské evangeliu a přinášejí neplodnost a tím i úbytek Božího lidu. ■

OTAKAR VOŽEH

OBTÍŽNÁ SITUACE KŘESŤANŮ V SÝRII A NA CELÉM BLÍZKÉM VÝCHODĚ

O bčanskou válkou v Sýrii jsou zasaženy také desítky tisíc křesťanů. Detailní rozhovor, který poskytl představený syrských katolíků, patriarcha Ignatius Joseph III. Younan, na začátku února pro deník Frankfurter Allgemeine Zeitung, nabízí zajímavý přehled o situaci křesťanů v této zemi a na Blízkém východě, a rovněž i o problematice soužití s muslimy. Na ty, kteří se domáhají zapojit se do konfliktu zevnitř i zvenčí, kteří by měli zájem o to, pokračovat v konfliktu tak dlouho, až jeden zvítězí, duchovní odpověděl, že nikdo by neměl na „základě své náboženské většiny nebo menšiny strhnout na sebe politickou moc.“ On nevidí ostatně žádné řešení konfliktu. Žádná mírová konference by nemohla pomoci, pokud válka o Sýrii by byla vedena pomocí zahraničních fondů a zvlášť džihádistů. Politika a náboženství by měly být přísně odděleny, protože obě sféry by měly mít své vlastní úkoly. Pokud jde o nejlepší politický systém pro křesťany, patriarcha řekl: „My křesťané věříme v demokracii.“ Bohužel se však před třemi desetiletími vyskytl fenomén politického islámu. Tento je reprezentován náboženskými stranami a teroristickými skupinami, kteří si přivlastňují právo - každého člověka, který nemá muslimskou víru, ať by to byl jinověrec nebo ateista, - odsoudit jako nevěřícího. Cíl těchto seskupení spočívá v přivlastnění si politiky prostřednictvím islámského náboženství. Islám se snaží prosadit se jako jediná politická moc ve společnosti. Neupírám zde islámu právo na existenci. On by se pouze neměl plést do politických rozhodnutí. Ve vměšování se, vidím velké nebezpečí pro mírové soužití všech náboženství. Příčinu tohoto vývoje je třeba vidět v tom, že před několika desítkami let občané arabských států odešli jako zahraniční dělníci do Saúdské Arábie.

Tam by se museli přizpůsobit společenskému systému, ve kterém by náboženství určovalo všechny oblasti života. Toto náboženské dogma by vnesli do své rodné země. V současné době sehrála politika Západu osudovou roli, protože se vzniklému přílivu politického islámu ničím nepostavila na odpor. Nyní se křesťané octli mezi mlýnskými kameny: Na Blízkém východě jsou křesťané prvními oběťmi. Ačkoli muslimové různých denominací se také stávají oběťmi radikálních islamistických hnutí, oni jsou ale oběťmi konfliktů v rámci jejich vlastního náboženství. „My křesťané platíme vysokou cenu, bez toho, že bychom byli stranou v tomto konfliktu, ale pouze nejslabší skupinou ve společnosti.“ Že Západ je spoluviníkem současné situace, vyplývá z toho,

že on „není pouze divákem, ale také spolupachatelem v tomto vražedném konfliktu. Francie, Anglie a Amerika požadovaly od začátku násilné svržení režimu v Sýrii, a sice ve jménu demokracie. Přitom ale všichni věděli, že kvůli tomu konflikt vzroste a povede k velké tragédii.“ Na otázku, zda Blízký východ se z důvodu těžké situace jednoho dne stane místem „bez křesťanů“, odpověděl patriarcha: „Víme přesně, že křesťanské rodiny, které emigrovaly přes moře na západ, se už nevrátí. Víme také, že každá vlna emigrace oslabuje ty, co zůstali. Zde, na Blízkém východě, je naše role velmi důležitá. Neseme velkou odpovědnost, která nám byla uložena Bohem. My musíme zůstat v tomto regionu jako kvasinky v těstě.“ Nicméně, Západ se nijak zvlášť nesnaží o to, aby křesťany na Blízkém východě udržel. Naopak: „Někteří lidé se domnívají, že existuje plán Západu, aby v budoucnosti byl Blízký východ bez křesťanů. Je to možná přehnané myslet takovým způsobem. Avšak když vezmeme v úvahu západní politiku vůči křesťanům na Blízkém východě, nenabudeme dojmu, že Západu obzvlášť záleží na tom, aby křesťané v této oblasti zůstali.“ ■

© shutterstock.com - Aleksey Klints

onu jako kvasinky v těstě.“ Nicméně, Západ se nijak zvlášť nesnaží o to, aby křesťany na Blízkém východě udržel. Naopak: „Někteří lidé se domnívají, že existuje plán Západu, aby v budoucnosti byl Blízký východ bez křesťanů. Je to možná přehnané myslet takovým způsobem. Avšak když vezmeme v úvahu západní politiku vůči křesťanům na Blízkém východě, nenabudeme dojmu, že Západu obzvlášť záleží na tom, aby křesťané v této oblasti zůstali.“ ■

TOPIC, März 2014

KALVINISMUS SEDMÉHO DNE

Jednou z radostí v historii přírody je, že můžeme rozeznat věci a jejich povahu již tím, že máme k dispozici jen jejich část. Nadšenec pro stromy zpravidla dokáže určit strom jen z pohledu na list. Ornitolog rozpozná druh ptáka podle jediného pera nebo dokonce části skořápky ptačího vejce, nebo podle způsobu, jak se pták pohybuje v povětří. Tesař rozezná druhy dřeva podle jejich vůně. Tyto schopnosti jsou důležité, protože často máme jen části nebo útržky předmětů, jejichž původ chceme určit. V náboženském světě je právě tak užitečné vyvinout si tutéž schopnost. Často se stane, že veškerý materiál, který se vám dostane do rukou, je jen věta z nějaké knihy, nebo poněkud neobvyklé poselství, které vás přivádí k otázce, odkud to ten člověk bere. A tehdy je užitečné mít vyvinutou schopnost rozeznání celé religijní identity jen z jednoho záchytného bodu. Podívejme se na to skrze příklad.

Slyšeli jste někdy někoho vyjadřovat názor, že Boží lid bude pokračovat v hřešení až do Druhého příchodu Krista a přesto obdrží věčný život? Dokážete rozeznat, z jakého stromu tento list spadl? Tento názor je jako jeden z listů určitého stromu a zkušené oko ho dokáže určit právě jen z tohoto jednoho listu.

Zkusme tento list prozkoumat a uvidíme, co nám řekne. Základní biblické učení je: „Odplata za hřích je smrt.“ Ř 6,23.

Jak rozumíme následujícím částem Písma?

- Ez 18,24. „Duše, kteráž hřeší, ta umře.“
- Jk 1,15. „Hřích pak vykonaný zplozuje smrt.“
- 1M 2,17. „V který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.“
- Ř 5:12. „Na všechny lidi smrt přišla, v němž všichni zhrěšili.“

Zde vidíme, že Bible učí pravidlo příčiny a následku mezi hříchem a smrtí. Hřích je příčina, smrt je následek. Je nám naprosto jasné, co říkáme? Tento vztah příčiny a následku je takové povahy, že jedna věc nevyhnutelně vede ke druhé. Vidíme-li světlo blesku, uslyšíme také zahřmění. Neuslyšíme hrom bez toho, abychom nejdříve viděli záblesk. Elektrický výboj, který vidíme při blesku, je příčinou hluku, který označujeme jako hrom. Následek – hrom, je způsoben příčinou – bleskem. Možná budete muset počkat několik vteřin po zablesknutí, abyste mohli slyšet také zahřmění. Pokud blesk přišel z velké dálky, budete možná muset naslouchat velmi pozorně, abyste uslyšeli hrom. Příčina však vždy vede k následku. Tímto způsobem Písmo učí, že tím, co způsobuje smrt, je hřích. Do chvíle, než přišel hřích, nebylo žádné smrti. Bible jednoduše říká, „skrze hřích smrt“ Ř 5,12, a „kraloval hřích k smrti,“ Ř 5,21. Boží způsob, jak uschopnit člověka k uniknutí následku – smrti, je odstranění příčiny – hříchu z jeho srdce a života. „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.“ Ž 51,12. „Dokonale obmyj mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očist mne.“ Ž 51,4. Je tímto očištěním míněno pouze odpuštění? „Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedle slova tvého.“ Ž 119,9. „A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete;

ode všech poškrvn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich očistím vás. A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité. Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali a činili je.“ Ez 36,25-27. Takto Bůh uschopňuje člověka, aby mohl uniknout smrti. Působí v jeho srdci a životě, aby se odstranila příčina, hřích, která vede k následku, smrti. Toto dílo je tím co Bible nazývá *spasení*.

A tak jestli někdo říká, že Boží lid bude hřešit až do příchodu Ježíše a přesto obdrží věčný život, pak to, co ve skutečnosti říká je, že Bůh nezmění povahu člověka, ale místo toho změní *povahu hříchu*. Říká, že tam, kde dříve hřích nevyhnutelně vedl ke smrti, nyní vede k věčnému životu! Jeden člověk trvale páchá jistý druh hříchu a tento hřích ho vede k smrti. Jiný člověk, který se právě stal křesťanem, může pokračovat v páchání přesně téhož druhu hříchu, ale v tomto případě ho tento hřích povede k věčnému životu. Takže, jelikož se následek změnil, povaha příčiny se také musí změnit. Hřích je tak zbaven své smrtelné moci. Již člověka nezatrácuje ani ho neodděluje od Boha. Když někdo věří, že bude hřešit až do příchodu Krista, pak to, co tím ve skutečnosti míní je, že hřích ztratil své panství a svou moc způsobit člověku smrt. Povaha hříchu se změnila a on už teď není smrtelný.

Vidíme nyní, proč titíž lidé, kteří říkají, že budeme hřešit až do Ježíšova příchodu, také říkají „hřích zůstává, ale nekraluje“? Jeden velmi známý „biblický učenec“ řekl, že pokud křesťan zůstává v hříchu, Bůh bude nucen ho přijmout do nebe. Začínáme vidět, co nám onen původní list, který jsme začali zkoumat, říká o stromu, ze kterého vyrostl?

Čtenář tohoto článku si může pomyslet, že tohle všechno je jen abstraktní teologie. Avšak není tomu tak. Zde jsou dva příklady o praktických následcích takové víry.

Jeden mladý kazatel stál za kazatelnou a přiznával se svému shromáždění, že padl tak hluboko, že se vydal do Tijuana v Mexiku [město neřesti v severozápadní části Mexika, oplývající hráčskými dou-

paty, drogami a prostitucí – pozn. překladatele] a účastnil se v tomto brlohu nepravosti takřka všech druhů zhýralství. Když se takto vyznal, dodal: „Ale děkuji Bohu, že jsem po celou tu dobu byl Jeho dítětem.“ Srovnejme jeho postoj s 1J 3,8.9: „Kdož činí hřích, z ďábla jest; nebo ďábel hned od počátku hřeší. Na toť jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblovy. Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest.“ Jiný mladý muž, který byl vedoucím hudby v tomtéž shromáždění jako onen kazatel, po nějaké době odešel ze svého postavení vedoucího hudby a vrhl se do propasti hříchu. Když pak byl otázan, jestli si myslí, že v tomto pokleslém stavu mohl být spasen, odpověděl: „Ó ano, ani jednou jsem neměl chvíli, kdy bych necítil požehnané svědectví Ducha ujišťující mne, že jsem dítětem Božím.“ Vidíme nyní, že tohle je jen logický a zjevný výsledek takové víry vložené do praxe? Jakmile jednou přijmeme a učíme, že hřích nevede k smrti, ztrácíme vědomí, že pouze ti, kdo jsou očištěni od hříchu, obdrží věčný život. **Když někdo říká, budeme hřešit až do příchodu Ježíše, tak vlastně povzbuzuje ostatní, aby pokračovali v hříchu a dokonce aby v něm zabředli ještě hlouběji.**

Zkusme ještě víc prozkoumat povahu tohoto stromu, abychom ho mohli určit s naprostou jistotou. Jestli vaše hříchy nemají rozhodující vliv na to, zda zemřete věčnou smrtí nebo zda budete žít věčným životem, co tedy o vaší věčné budoucnosti rozhodne? Ti, kteří takovéhle věci učí, vám řeknou, že to je připočtená Kristova spravedlnost. A teď se opravdu dostáváme do teologického jazyka! Věříte, že Kristus připočítává svou spravedlnost hříšníkovi? Tito lidé věří a učí, že ano. Máte stejnou víru jako oni? Nemyslete si, že používání stejných slov vždy znamená stejnou víru. Viděli jste někdy onen populární obrázek, na němž je znázorněn hříšník oděný v nečisté, zmazané roucho a na tomto nečistém, zmazaném rouchu měl oblečené čisté roucho znázorňující Kristovu spravedlnost? Pokud ano, neměli jste pocít, že tady něco není v pořádku, že se tady představuje něco nebiblického? Čtete Za 3,3.4: „Jozue pak oblečen byl v roucha zmazaná, a stál před andělem. I odpověděl [Hospodin] a řekl těm, kteříž stáli před ním, řka: Vezměte roucho to zmazané s něho. A řekl jemu: Pohleď, přenesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná.“ Jaký

je rozdíl mezi oním obrázkem a viděním Zachariáše? Na obrázku to nečisté odění zůstává pod rouchem spravedlnosti. A to je to, co tito lidé míní, když řeknou „připočtená spravedlnost.“ V Zachariášově vidění je zmazané roucho odňato a vyměněno za roucho proměnné. A to je *biblický* obrázek připočtené spravedlnosti. Slova „připočtená spravedlnost“ mohou být chápána různými lidmi různě.

A toto vybočení z biblického učení má přesně tentýž výsledek, jako měly odpustky za dnů Martina Luthera. Tetzl nabízel odpuštění všech hříchů, minulých, současných i budoucích, za peníze. To znamenalo, že ti, kdo si koupili jeho odpustky, mohli plánovat a vykonávat do nebe volající hříchy a žít se vědomím, že jim bylo již předem odpuštěno. Ti, kdo věří, že budeme hřešit až do Kristova příchodu a obdržíme věčný život, protože naše hříchy jsou pokryty připočtenou spravedlností Kristovou, dělají totéž, co dělal Tetzl.

Můžete si říct, není to jen hraní se slovíčky a snaha udělat něco velkého z něčeho nedůležitého? Dovolte tedy, abych přečetl, co tato „přikrývající“ teologie skutečně míní: „To znamená, že takové připočtení předchází nutnost být skutečně spravedlivý. Kristova spravedlnost byla dostačující pro Něj i pro nás. Náš osobní hřích nebo spravedlnost nemá s touto věcí nic společného, pokud přijmeme Kristovo dílo a skrze víru se schováme za Jeho spravedlností. Ve skutečném stavu našeho srdce můžeme být nečistí, ale Bůh se nedívá na nás. Dívá se na Krista a přičítá nám Jeho spravedlnost. Jestliže věřící zhřeší, nepodléhá věčné odplatě, protože jeho vina je přenesena na Krista a Kristova spravedlnost je přenesena na něj. Jak to jedna žena velmi upřímně vyjádřila: „My se skutečně máme považovat za mrtvé hříchu. Ovšem, hřích je v nás stále – my se ho nikdy nezbavíme – ale my se máme považovat za mrtvé hříchu, protože Kristus to dílo dokonal za nás.“

Mimochodem, všimli jste si dalšího listu z téhož stromu? „Dílo bylo dokonáno na kříži.“ Tentýž strom, jen jiný list. Tento druh myšlení znamená, že následovníci Kristovi si nemusí lámat hlavu tím, aby žili mravným a čistým životem, aby byli upřímní a aby byli lidem zachovávajícím Boží přikázání. Můžeme být nečistí, jak se nám zlíbí

a nic se tím nezmění, protože jsme přikryti Kristovou spravedlností. Takhle oni *chápu* a učí připočtenou spravedlnost.

Jakmile jednou popřete, že hřích má jakýkoliv negativní dopad na spasení, jste v bludu zvaném „jednou spasen navždy spasen“. A protože toto učení vzbudilo mnoho opozice, byly pro tutéž věc vymyšleny jiné názvy, jako např. „jednou v milosti navždy v milosti“, nebo „vytrvalost (usilovnost) svatých“. Ať je však toto myšlení nazváno jakkoliv, jádro takového učení je, že jakmile je člověk „spasen“ (jiným slovem, stane se členem křesťanství), již nikdy nebude zatracen.

Vzpomeňme na ten první list, který jsme zvedli: „budeme hřešit až do Kristova příchodu.“ Nyní víte mnohem víc o stromu, ze kterého tento list spadl. Můžete ovšem najít takové obhájce, kteří vám popřou, že daný list spadl právě z tohoto stromu. Je snadné vzít list spadlý s dubu a předstírat, že spadl s jasanu. To však neznamená, že to není dubový list. Znamená to pouze, že někdo příliš dobře nezná stromy! Ze kterého stromu tedy spadl náš původní list? Já to tedy prozradím. Tento strom se nazývá *kalvinismus*. Můžete se ptát, jak k tomu můžeme dojít. Inu, učení, kterým je kalvinismus nejvíce známý je učení o *predestinaci* (předurčení). Co to je za učení? Je to učení, že Bůh rozhodne věčné určení lidských bytostí ne na základě jejich hříchů nebo spravedlnosti, nýbrž podle svých věčných nařízení (výnosů). Jakmile si vymyslíte učení, že lidé mohou obdržet věčný život a přitom setrvat v činění hříchu, říkáte, že Bůh určuje jejich věčnou budoucnost na nějakém jiném základě, který závisí jen na Jeho vlastních výnosech, a že naše hříchy nemohou záměr těchto Jeho výnosů změnit. To je středem učení kalvinismu. Mohl bych vás vzít na studijní cestu tímto stromem a ukázat vám ještě jiné větve vyrůstající ze stejného kmene. Mohl bych vám ukázat, že jakmile vaše hříchy již nemohou nic změnit na tom, zda budete mít věčný život nebo ne, pak už zbývá jen malý krůček k víře, že vy vlastně ani nejste odpovědni za svůj hřích. A to je myšlení, které vedlo Augustina k vynálezu „původního hříchu,“ (*použil bych dědičného hříchu*) totiž že jste hříšníky už z té skutečnosti, že jste se narodili. A protože už sama skutečnost, že jsme lidskými bytostmi, nás činí hříšníky, zůstaneme hříšníky tak dlouho, dokud budeme lidskými bytostmi. Jinými slovy, bude-

me hřešit až do chvíle, než přijde Ježíš. Tohle vše je součástí stromu nazvaného kalvinismus.

A tak když slyšíte kazatele hlásající, že budeme hřešit až do Kristova příchodu, měli byste mít zcela jasno: tyto lidé nejsou adventisté sedmého dne – jsou to kalvinisté sedmého dne a usilují o to vybudovat novou církev kalvinistů sedmého dne.

Náš Spasitel řekl, že měřítko, jakým máme rozpoznat falešné proročky, je podle jejich ovoce. Falešní proroci kalvinismu učí, že budete hřešit až do Kristova příchodu a přesto vám bude udělen věčný život. Jinými slovy, hřích je zde nedůležitou věcí – můžete přestupovat Boží zákon a přesto být spaseni. Toto učení se nazývá „antinomianismus“ [učení proti zákonu – pozn. překladatele]. Bylo to učení Mikulášenců odsouzené ve Zj 2,15, a také jejich skutky ve Zj 2,6.

Je možné, že mnozí kazatelé kalvinismu mohou učit toto kacířské učení, aniž by ho praktikovali. Ovoce jejich falešného učení však má zhoubný účinek na těch, kteří takovým kázáním naslouchají a berou vážně to, co slyší. Zdá se, že Luther, který byl kalvinistou, žil v podstatě bezúhonným životem, i když jeho mluva někdy postrádala žádanou uhlazenost. Ale i on sám musel přiznat, že jeho učení nemá moc změnit život. Přiznal, že mezi jeho následovníky se nachází jednání stejně tak mizerné jako mezi katolíky. Kalvinista ve svém srdci však nevěří, že jednání má nějaký vliv na spasení. Můžete hřešit až do Kristova příchodu a nemusíte se o nic starat, protože bez ohledu na to, jak nečistý je a bude váš život, jste přikryti Kristovou spravedlností a obdržíte věčný život. Kalvinisté sedmého dne jsou u kormidla naší církve za posledních padesát let. Jaké ovoce můžeme mezi námi vidět pod učením kalvinismu sedmého dne? Učinilo nás duchovněji církví? Učinilo nás poctivěji církví? Učinilo nás pokorněji církví? Učinilo nás misijně aktivnější církví? Vyzvedlo nebo snížilo naše mravní měřítko? „Podle ovoce jejich poznáte je.“

Modlím se, abychom s Boží pomocí pracovali na svých rozlišovacích schopnostech, abychom byli schopni rozeznat všechny falešné stromy od toho jediného, který je pravý. ■

GORDON ANDERSON

POZVÁNÍ

na biblické setkání s br. **ARMINEM KRAKOLINIGEM**

které se bude konat ve dnech

05.09. - 07.09.2014 ve Frýdlantě n. O.,

„Dům zahrádkářů“ ,ulice Za hřbitovem.

Začátek bude v pátek v 15 hodin a ukončení v neděli ve 13 hodin.
O stravu je postaráno. Prosíme zájemce o ubytování (cena za noc a osobu je 150 Kč) aby se přihlásili buď telefonicky na čísle 558 681 363 ve večerních hodinách nebo písemně na adrese redakce a na adresách elektronické pošty

jaromar66@vodafone.de, nebo jaromar66@volny.cz

Objednávky, a to i starších zvukových záznamů (MP3), zasílejte na adresu redakce, případně na adresy elektronické pošty. Nahrávky jsou zdarma, prosíme jen o úhradu poštovného. Adresa redakce:

M. Juřicová, Lubenská 630, 73911 Frýdlant n. Ostr.

Téma:

KLÍČOVÉ TĚŽIŠTĚ, ZNEČISTĚNÍ SVATYNĚ

Prosím, vezměte si s sebou úkoly ze čtvrtého čtvrtletí minulého roku, tj. roku 2013. Je to velmi závažné téma, ve kterém nejsme jednotní. Každý, komu není lhostejné, jak chápat důležitá naučení Bible pro dobu konce, je k tomuto studiu s bratrem A. Krakolinigem srdečně zván.

Ten, který přichází

Takové je poselství, které nabízí lidem Bible. Představuje Ježíše Krista pověřeného navrátit světu jeho skutečný úděl. Ohledně tohoto tématu však panují jen samá nedorozumění! Jak divná tvrzení jsou často přičítána na účet Písma svatého! A přesto, čteme-li je správně, poselství Bible je nádherně srozumitelné, vyvážené, moudré.

**Formát A5, 280 stran,
cena 99,00 Kč + porto**

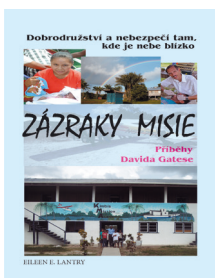

Joe Crews
Zakladatel vydavatelství
Amazing Facts

**Přemýšlím o tom, co
musím učinit pro ty, kteří
patří k církvi ostatků.**

**„a nevíš, že jsi bledý,
a mizerný, i chudý i
slepý, i nahý...“**

**Formát A5, 50 stran,
cena 10,00 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese díl 2.

Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko. Volné pokračování knihy Misijní pilot od téhož autora.

**Formát A5, 180 stran,
cena 99,00 Kč + porto**

Půlnoční volání ARMIN KRAKOLINIG

Poselství pro poslední generaci. Ježíšův návrat se stále přibližuje. Naplnění prorockví o děni ve všech sférách našeho života by nás mělo udržovat v bdělosti.

**Formát A5, 131 stran,
cena 70,00 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese díl 1.

Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko.

**Formát A5, 180 stran,
cena 99,00 Kč + porto**

Kniha Job

Cílem této knihy je ukázat čtenáři, jak je možné vstoupit do života vítězství nad skličujícími problémy.

Armin Krakolinig

**Formát A4, 180 stran
Tvrdé desky:
cena à 70,00 Kč + porto
Měkké desky:
cena à 50,00 Kč + porto**

Dostává se vám do rukou knížka, která není velká svým rozsahem, ale spíše obsahem. Na jejich stránkách autor dnešním mladým lidem poutavě vypráví o tom, co jejich dědové a otcové museli často prožít, aby mohli zůstat věrni svému Bohu.

Erich Theodor Laufersweiler

**Formát A5, 220 stran,
cena 100,00 Kč + porto**

Studijní jítrenka I leden-červen

Studijní jítrenka II červenec-prosinec

Sestaveno z citátů Ducha prockého

Pavel Toman
Tel: 461 722 304;
731 466 485
pro objednání

**Formát A5, 520 stran,
cena à 100,00 Kč + porto**